

den danske Seddelbank undergivet en fast og stærk Ledelse og baseret paa et Grundlag, gældende for en længere Periode ud i Fremtiden. Man fandt ogsaa i det store og hele Forholdet mellem den danske Stat og Bankens Ledelse rigtigt afbalanceret.

Med Hensyn til *Salget af Landmandsbankaktier* indeholdt Flertallets Betænkning følgende Stykke: »Under Forhandlingerne i Udvalget har Ministeren afgivet Tilsagn om, at en nærmere angiven Del af Statens Aktier i Landmandsbanken ($12\frac{1}{2}$ Mill. Kr.), naar Lovforslaget er traadt i Kraft, vil blive søgt realiseret, *saa snart Forholdene giver Mulighed for at opnaa en passende Pris for Aktierne, og senest med Udgangen af 1937*, medmindre de af Rigsdagen valgte 8 Medlemmer af Nationalbankens Repræsentantskab alle billiger en Udsættelse af Salget.«

Angaaende det sidstnævnte Punkt udtalte et Mindretal, bestaaende af Udvalgets *konservative Medlemmer*, at det formentlig havde været Regeringens Pligt for længst at sælge for 30 Mill. Kr. af Landmandsbankens Aktier (jfr. Lov Nr. 140 af 19. April 1928 § 3), og at denne Forpligtelse stadig stod ved Magt. Saaledes som alle Forhold havde udviklet sig, maatte Staten efter Mindretallets Opfattelse have en betydelig større Indflydelse end efter den gamle Oktroj. Paa den anden Side kunde der peges paa, at Staten ved Valutalovgivningen var blevet næsten faktisk enebestemmende. Mindretallet kunde derfor tiltræde en Ordning, som omdannede Nationalbanken til en selvejende Institution med betydelig Statsindflydelse. Men Staten burde i øvrigt ikke drive Bankvirksomhed og da navnlig ikke Erhvervs-Bankvirksomhed, hvorfor man saa stærkt som muligt havde krævet, at Landmandsbankens Aktier blev solgt.

Mindretallet beklagede, at man ikke havde kunnet naa videre end til den Overenskomst, der var sluttet mellem Regeringspartierne og Mindretallet om, at der inden Udgangen af 1937 skulde sælges $12\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af Landmandsbankens Aktier, et Salg. som Regeringen havde forpligtet sig til kun at unnlade under en eneste Forudsætning, nemlig saafremt samtlige 8 af Rigsdagen valgte Medlemmer af Repræsentantskabet gav deres Tilslutning til, at Aktiernes Salg blev udsat. Mindretallet ansaa det imidlertid for at være af afgørende Betydning at faa begyndt med dette Salg og havde derfor kunnet affinde sig med den indgaaede Overenskomst.

De af Flertallet stillede *Ændringsforslag* er omtalt ved Gengivelsen af Lovens Indhold.

Venstre-Mindretallet erkendte, at Seddelbanken her som andetsteds under den sidste Menneskealders Udvikling var kommet til at spille en mindre og mindre Rolle og i det hele havde faaet en vanskeligere Stilling, fordi den ikke i samme